

τότε ὄντα, ὅτι ἦν καιρὸς πλέον ν' ἀπομακρύνῃ τὴν Θεοδώραν τοῦ θρόνου μετὰ τῶν θυγατέρων της καὶ κλείσῃ αὐτάς εἰς τι μοναστήριον, καταβιβάσῃ δὲ τὸν Ἰγνάτιον τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου ἐὰν ἤθελεν ἀντιτείνειν εἰς τὴν κουράν αὐτῶν. Πράγματι δὲ τὴν μὲν Θεοδώραν μετὰ τῶν θυγατέρων της ἀπεμάκρυνε καὶ ἐνέκλεισε εἰς τὴν Μονὴν τῆς Σκέπης, τὸν δὲ Ἰγνάτιον ἀντιτείναντα εἰς τὴν κουράν αὐτῆς κατεβίβασε τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου, καὶ ἐξώρυσεν αὐτὸν εἰς τὴν παρὰ τὴν Πρίγκηπον νῆσον Τερέβινθον. Ἀπὸ τῆς 23ης Νοεμβρίου 857 μ. Χ. μέχρι τῆς 25 Δεκεμβρίου ὁ τῆς Κωνσταντινουπόλεως θρόνος ἔμενεν ἐν χηρείᾳ. Πλείσται ἐν τῷ μεταξὺ μετέβησαν παρὰ τῷ πεπτωκότι Πατριάρχῃ πρεσβεῖαι ἐκ Πατρικίων καὶ Ἀρχιεπισκόπων, ἱκετεύουσαι αὐτὸν ὅπως δώσῃ τὴν κανονικὴν ἀπὸ τοῦ θρόνου παραιτήσιν αὐτοῦ, ἀλλ' οὗτος ἔμενεν ἄκαμptos.

Ἐν τούτοις τοῦ πηδαλιούχου ἐκλείψαντος ἤρξατο νὰ κλονίζηται τὸ μέγα τῆς Ἐκκλησίας σκῆφος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀγανοῦς ὡκεανοῦ τῶν κομμάτων καὶ φατριῶν διαπληκτιζομένων πρὸς ἀλλήλους. Αὐτοκράτωρ, λοιπὸν, σύγκλητος καὶ λαὸς ἡσθάνθησαν τὴν ἀνάγκην ὅτι ἔδει ἵνα ἀντικαταστήσωσι τὸν πεπτωκότα Πατριάρχην.

Οὕτω δὲ οἱ πάντες, Αὐτοκράτωρ, εὐγενεῖς, λαὸς, κληρὸς ἔστρεψαν τὰ ὄμματα πρὸς τὸν Μέγαν τῆς πολιτείας ἄνδρα, τὸν ἐπιτηδειότατον πηδαλιούχον, τὸν μόνον ἱκανὸν ὅπως σώσῃ τὸ κλυδωνιζόμενον σκῆφος ἀπὸ τῆς μανίας τῶν κυμάτων, τὸν σοφὸν τέλος τοῦ Βυζαντίου πρωτοασηκρήτην καὶ συγκλητικὸν Φώτιον. Ὁ τοῦ Χρυσοστόμου ἱερός θρόνος προσφέρεται τῷ Φωτίῳ, ἀλλ' ὁ Φώτιος μὴ θέλων νὰ ἐγκαταλείψῃ φίλους, μαθητάς, διδασκάλους, μελέτας, καὶ τέλος τὸ στάδιον τῶν φιλοσοφικῶν καὶ ἐπιστημονικῶν αὐτοῦ γυμνασμάτων, ἀρνεῖται ἐπιμόνως ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας. Τῇ ἀρνήσει αὐτοῦ ἀντιτάσσεται ἐπιμόνως καὶ βιαίως ἡ τῶν Ἀρχιεπισκόπων χορεία, ἀλλ' αὐτὸς μένει ἄκαμptos. Ἐπὶ τέλους ὑπ' αὐτοῦ τούτου τοῦ αὐτοκράτορος ἱκετεύεται ὁ Φώτιος ὡπως δεχθῇ τὸν θρόνον, προτρέπεται, βιάζεται, ἀπειλεῖται, ῥίπτεται εἰς τὴν εἰρκτὴν. δεσμεύεται ἀλλὰ καὶ αὖθις μένει ἄκαμ-